

ਕਹਾਣੀ:-ਪਿਆਰਾ ਜਿਹਾ ਰੁੱਕਾ

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆਈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਖ ਰਹੇ ਸੀ, ਪਰ ਦਿਲ ਹਵਾ ਤੋਂ ਵੀ ਹਲਕਾ। ਮੈਂ ਬੀਚ ਤੋਂ ਡੁਬਦੇ ਸੂਰਜ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦੇਖ ਕੇ ਮੁੜੀ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। "ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਰ ਹੋ ਵੀ ਕੀ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਨੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਅਸਮਾਨ ਦੀ ਲਾਲੀ ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਛੁਹੰਦੀ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਨਾ ਰੰਗੀ ਜਾਂਦੀ। ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ?" ਇਹਨਾਂ ਖੂਬਸੂਰਤ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਖਿਲਰਿਆ ਪਿਆ ਛੱਡ ਕੇ ਹੀ ਮੈਂ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਵਾਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਣ ਲਈ ਦੇਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸੂਟ ਕੇਸ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਕਪੜੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਆ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਪਰਸ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਹੀ ਪਿਆ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਖਿਲਾਰਾ ਸੀ?

ਮੈਂ ਹੋਟਲ ਵਿਚ ਪੰਜ ਵਜੇ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਤਕਰੀਬਨ ਸੱਤ ਵਜੇ ਦਾ। ਮੈਂ ਅੱਧੇ ਕੁ ਘੰਟੇ ਲਈ ਨੀਂਦ ਦਾ ਝੂਟਾ ਜਿਹਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਾਹ ਦਾ ਇਕ ਕੱਪ ਪੀਤਾ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ। ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਲੈਣ ਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਵਧੀਆ ਜਿਹੇ ਕਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਮੈਂ ਹਾਊਸ ਕੀਪਿੰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬੋਰਡ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

“ਮੇਰਾ ਰਿਸਟ ਬੈਡ ਕਿਥੇ ਗਿਆ? ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਪਰੈਸ ਬੋਰਡ ‘ਤੇ ਹੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ ਕਢਾਈ ਖਰਾਬ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।”

ਮੈਂ ਮੰਜੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਤਾਂ ਜੋ ਰਿਸਟ ਬੈਡ ਚੁੱਕ ਲਵਾਂ, ਪਰ ਉਥੇ ਨਾ ਪ੍ਰੈਸ ਬੋਰਡ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰੈਸ। ਰਿਸਟ ਬੈਡ ਮੇਜ਼ ‘ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੱਥ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਇਕ ਕਾਗਜ਼। ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਚੁੱਕ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗੀ।

“ਡੀਅਰ, ਤੁਹਾਡੀ ਗ਼ੈਰ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ ਬੋਰਡ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਹਾਊਸ ਕੀਪਿੰਗ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ। ਧੰਨਵਾਦ।”

ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਟਲ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ

ਮੂਲ ਲੇਖਿਕਾ
ਡਾ. ਨਮਰਤਾ ਪਠਾਨੀਆ

ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ
ਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੋਢੀ
ਕੈਲਗਰੀ, ਕੈਨੇਡਾ
001-604-369-2371

ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਰਸ ਵਿਚ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਨਿਜੀ ਕਪੜਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸੂਟ ਕੇਸ ਵਿਚੋਂ ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉੜਾ ਰਹੇ ਸੀ। “ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤਾਂ ਲੈ ਲੈਂਦੇ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਜੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਲਾ ਕੇ ਜਾਂਦੀ।”

ਸਨ ਸੈਟ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਜ਼ਾ ਕਿਰਕਿਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਹਾਉਸ ਕਿਪਿੰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ।

“ਮੈਂ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 204 ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ?”

“ਮੈਡਮ, ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਡਿਊਟੀ ‘ਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਾਲ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।”

“ਠੀਕ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਕਰਵਾਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਾਂਗੀ।”

“ਹਾਂ ਜੀ ਮੈਡਮ, ਮੈਂ ਹਾਉਸ ਕਿਪਿੰਗ ਦਾ ਮੁਖੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?”

“ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਖਾਕ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗ਼ੈਰ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਪ੍ਰੈਸ ਕਿਉਂ ਲੈ ਕੇ ਗਏ? ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੀ ਪਿਆ ਸੀ—ਅਤੇ—”

“ਮੈਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਮੈਡਮ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈ ਕੇ ਯੋਗ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।”

“ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।”

ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੀਂਦ ਵੀ ਨਾ ਆਈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਫਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਵਾਈਆਂ ਵਾਲੇ ਡੱਬੇ ਵਿਚੋਂ ਦਰਦ ਦੀ ਗੋਲੀ ਲੱਭੀ, ਪਰ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਡੱਬੇ ਵਿਚ ਗੋਲੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਾਉਸ ਕਿਪਿੰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ।

“ਗੁੱਡ ਮਾਰਨਿੰਗ ਮੈਡਮ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?”

ਇਹ ਜਾਣੀ ਪਹਿਚਾਣੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੀ।

“ਮੈਡਮ, ਮੈਂ ਰਿਜ਼ ਬੇਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਹਾਉਸ ਕਿਪਿੰਗ ਇੰਚਾਰਜ਼। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਆਪ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਕੱਲ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਇਆ ਉਸ ਲਈ ਮੈਂ ਫੇਰ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਏਧਰ-ਉਧਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ?”

“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਹਾਂ, ਮੇਰੀਆਂ ਦਰਦ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ।”

“ਤੁਸੀਂ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਮੈਡਮ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?”

“ਮੈਨੂੰ ਡਿਸਪਰੀਨ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।”

“ਜ਼ਰੂਰ ਮੈਡਮ। ਦੇ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ਡਿਸਪਰੀਨ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ।”

ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਠੀਕ ਦੇ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਹੀ ਕਮਰੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡਾ ਡਿਸਪਰੀਨ ਦਾ ਪੈਕਟ ਲਈ ਖੜਾ ਸੀ।

“ਮਿਸਟਰ ਰਿਜ਼?”

“ਨਹੀਂ ਮੈਡਮ, ਉਹ ਤਾਂ ਇੰਚਾਰਜ਼ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ।”

“ਠੀਕ ਹੈ, ਧੰਨਵਾਦ।”

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਰ ਦਰਦ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਦੇ ਬੀਚਾਂ ਤੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ। ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵੱਲ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਆਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਕੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਵਾਪਿਸ ਆ ਗਈ। ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਲਈ ਮੈਂ ਨੀਂਦ ਦੀ ਝਪਕੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਠੀ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਬੇਅਰਾਮੀ ਜਿਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਬਾਥਰੂਮ ਗਈ ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਹਾਂਵਾਰੀ ਦਸ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਆ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਮਾਨ ਵਿਚ ਸੈਨੇਟਰੀ ਨੈਪਕਿਨਸ ਪਏ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਮੈਂ ਰੱਖੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਪਿਸ ਆ ਕੇ ਹੀ ਪਏਗੀ।

“ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਮਹਾਂਵਾਰੀ ਚੱਕਰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਚੱਕਰ ਬੇਤਰਤੀਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਚਿਤ੍ਰਚਿਤ੍ਰੇ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਈ ਬਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਵੀ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?”

ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਹਾਉਸ ਕਿਪਿੰਗ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ।

“ਜੀ ਮੈਡਮ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?” ਇਕ ਜਾਣੀ ਪਹਿਚਾਣੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ।
‘ਮਿਸਟਰ ਰਿਜ਼, ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਔਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?’

“ਨਹੀਂ ਮੈਮ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਲੜਕੇ ਹੀ ਹਾਂ। ਘਬਰਾਓ ਨਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।”

“ਉਹ---ਅਸਲ ਵਿਚ—ਕੀ—ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਟਲ ਵਿਚ ਠਹਿਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਪੈਣ ‘ਤੇ ਸੈਨੇਟਰੀ ਨੈਪਕਿਨਸ ਦਿੰਦੇ ਹੋ?” ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹਿੰਮਤ ਕਰਕੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕਹਿ ਸਕੀ।

“ਹਾਂ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ।”

“ਧੰਨਵਾਦ ਰਿਜ਼।” ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਈ।

ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਹੀ ਕਮਰੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਇਕ ਮੁੰਡਾ ਮੈਨੂੰ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਿਪਟਿਆ ਸੈਨੇਟਰੀ ਨੈਪਕਿਨਸ ਦਾ ਪੈਕਟ ਦੇ ਗਿਆ, ਇਕ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਵੀ ਅਤੇ ਇਕ ਪੈਕਟ ਮੈਟਾਫਲ ਸਪਾਸ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਵੀ।

ਹਾਉਸ ਕਿਪਿੰਗ ਜਾਂ ਮਿਸਟਰ ਹਾਉਸ ਕੀਪਰ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਘਰ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹੀ ਕਿਉਂ ਕਿ ਤਬੀਅਤ ਕੁਝ ਜਿਆਦਾ ਹੀ ਖਰਾਬ ਸੀ। 12 ਕੁ ਵਜੇ ਮੇਰੇ ਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ।

‘ਹੈਲੋ ਮੈਡਮ, ਗੁੱਡ ਆਫਟਰ ਨੂਨ। ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਦੱਸ ਦੇਣਾ। ਮੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਅੱਜ ਰਾਤ ਦੇ 12 ਵਜੇ ਤੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਮੇਰੀ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਹੈ।”

“ਧੰਨਵਾਦ ਰਿਜ਼, ਅਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ।”

“ਕੀ ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਘੁੰਮਣ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੇ?” ਇਸ ਬਾਰ ਉਸ ਨੇ ਮੈਡਮ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬੋਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਹਾਸੀ ਆ ਗਈ।

“ਨਹੀਂ ਰਿਜ਼, ਮੈਂ ਹੋਟਲ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਾਂਗੀ। ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ।”

“ਓ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੀਕ ਲੱਗੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।”

“ਠੀਕ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰ ਭੇਜ ਦਿਓ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇਗਾ।”

ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਗੱਲਾਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਪੁੱਛ ਨਾ ਸਕੀ।

“ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀਆਂ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨਾ।” ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਨੇ ਫੋਨ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਤਿੰਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਇਕ ਕਾਫੀ ਟੇਬਲ ਬੁੱਕ ਸੀ (ਹਿਮਾਲਿਆ ਫਲੋਰਾ ਐਂਡ ਫਾਨਾ ਬਾਰੇ), ਇਕ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਸੀ (ਲਵ ਪੇਇਮਜ਼ ਆਫ ਰੂਮੀ) ਅਤੇ ਇਕ ਨਾਵਲ (ਦਿ ਬਿਰਜਿਸ ਆਫ ਮੇਡੀਸਨ ਕੰਟਰੀ)। ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਕ ਪਿਆਰਾ ਜਿਹਾ ਰੁੱਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ‘ਤੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ:

“ਡੀਅਰ ਮੈਡਮ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਅਪਣਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਬੂਲ ਕਰੋ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲੈ ਜਾਣ। ਆਪਣੇ ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਹਾਊਸ ਕਿਪਿੰਗ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨਾ ਜਿੰਨਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੋਟਲ ਨੂੰ ਘਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਧੰਨਵਾਦ। ਰਿਜ਼ਵਾਨ।”

ਇਸ ਨਿੱਘੇ ਜਿਹੇ ਰੁੱਕੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ‘ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਆ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰੋਲ ‘ਸੂਚਨਾ ਪਰਚੀ’ ਨਾਲੋਂ ‘ਨੇੜਤਾ ਪਰਚੀ’ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੱਗੀ, ਮੈਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਸਲਿਪ ਆਪਣੇ ਪਰਸ ਵਿਚ, ਆਪਣੇਪਣ ਦਾ ਸਬੂਤ, ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਨਾ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੀ ਸੁਣੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਹਾਊਸ ਕੀਪਰ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਆਨੰਦ ਦਿੰਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। “ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿੰਨੀ ਅਜੀਬ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵੀ,” ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਹੋਟਲ ਵਿਚੋਂ ਜਾਣ ਲਈ ਸਮਾਨ ਸਾਂਭਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਪਰ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਾਤ ਦੇ 12 ਵਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਊਸ ਕਿਪਿੰਗ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਾਰ ਫੋਨ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।